

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem v právní věci

žalobce: **MUDr. T. N.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Pavlasem, Ph.D.
sídlem AK Náměstí 22/24, 594 01 Velké Meziříčí

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2025, č. j. KUJI 84321/2025, sp. zn. OOSČ 648/2025 OOSC/162,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 5. 8. 2025, č. j. SPR/8340/2025vtroj/2058/2025, kterým byl v řízení dle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se měl dopustit dne 25. 10. 2024 v době od 13:00 hod do 13:02 hod v opravně oděvu v přízemí budovy na ulici X ve Velkém Meziříčí, kde měl fyzicky napadnout I. B., nar. X (dále jen „poškozená“), a to minimálně jedním úderem otevřenou

dlaní do oblasti obličeje, čímž jí měl způsobit zranění – zlomeninu nosních kůstek bez posunu a podlitinu v oblasti levé tváře, které si vyžádalo dočasnou pracovní neschopnost v délce trvání od 29. 10. 2024 do 1. 1. 2025, tedy úmyslně měl jinému ublížit na zdraví. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. Zároveň správní orgán prvního stupně zastavil řízení vedené proti žalobci ve věci podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití, kterého se měl dopustit téhož dne a času, kdy měl této poškozené napadením způsobit zranění – zhmoždění levého ramene s následnou dočasnou pracovní neschopností, neboť toto jednání mu nebylo prokázáno.
3. Současně byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost k náhradě škody poškozené ve výši 90 Kč. Dále byla poškozená se svým uplatněným nárokem na další náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy odkázána na soud, stejně jako Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR s jejím nárokem na náhradu škody za ošetření pojištěnce – poškozené.

II. Podání účastníků

4. Na úvod žaloby shrnul žalobce důvody, kterými brojil proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odkázal i na obsah ústního jednání. Nepopřel, že by poškozenou udeřil, ale nejednalo se podle něj o žádný úder do tváře, a to ani pěstí ani otevřenou dlaní, jak uvádí poškozená a jak se následně i uvádí v napadeném rozhodnutí, nýbrž jen o pohlavek do vlasové části hlavy vlevo nad uchem provedený prstovou částí pravé ruky velmi nízké intenzity, což nemohlo být vůbec způsobilé způsobit nějaké zranění. Nezasáhl ani tvář, natož nos poškozené a úder neměl ani žádný motorický vliv na její hlavu. Žalobce si je zcela jistý, že děj, který byl popsán jako vznik zlomeniny nosu ze strany poškozené, neproběhl. Tvrdí opakovaně a stále stejně, že při konfliktu mezi nimi došlo z jeho strany pouze a jen k popsanému pohlavku, a poté již jen k obranným pohybům k obraně vlastní osoby a jeho matky proti fyzickému napadání ze strany poškozené, jejíž výpověď je prokazatelně nevěrohodná a její postup po konfliktu zjevně účelový a rentový.
5. Dle názoru žalobce je příčina vzniku předmětného incidentu jednoznačně v jednání samotné poškozené a je na místě pochybovat o existenci zranění, které měla tato poškozená utrpět a z něj plynoucí délky pracovní neschopnosti. Její jednání a chování po tomto verbálním incidentu navozuje přesvědčení o účelovém jednání; poškozená podle něj zveličila a záměrně uváděla o svém zranění skutečnosti, které se nezakládají na pravdě a jsou dávány účelově k tíži žalobce. Odkázal i na četnost lékařských vyšetření poškozené s tím, že lékařské zprávy neprokazují vznik poranění právě jen mechanismem, který popsala poškozená. Tímto se ani nikdo dostatečně nezabýval a neprověřoval účelovost tohoto jejího jednání.
6. Žalobce považuje za zcela neakceptovatelné rozhodnutí správního orgánu vylučující možnost vzniku poranění nárazem do pevné překážky (tzn. do těla jeho matky), což tvrdí sám žalobce jako odborník – lékař, s tím, že náraz do pevné, ale nikoli tvrdé překážky (typicky těla) způsobuje právě taková drobná poranění s nedislokovanými frakturami a minimálními změnami na kůži. Tuto variantu, udávanou jako možnou i soudním znalcem, ale správní orgán při své (pro toto zhodnocení) nekompetentnosti zcela vyloučil. K ošetření poškozené znovu uvedl s ohledem na svou odbornost, že pohlavkem do vlasové části hlavy jí nemohl způsobit žádnou újmu, ani žádné zarudnutí či otok tváře, ani frakturu nosních kůstek. K celé situaci uvedl, že jako lékař ctí zásady slušného chování, zároveň ale jako syn bude vždy bránit svoji matku před podvodem a sprostým, hrubiánským jednáním, které

byly příčinou uvedeného konfliktu s tím, že chování poškozené mu silně připomínalo neadekvátně agresivní chování osob pod vlivem návykových látek.

7. Podle žalobce správní orgány preferovaly verzi poškozené, naproti tomu jeho argumentace a výpověď jeho matky nebyly hodnoceny stejně. Bylo mu upřeno právo na podrobnější zkoumání znalcem, výpovědi byly do textu rozhodnutí převzaty s úpravami. Skutkový stav tedy nebyl zjištěn dostatečně. Žalobce je přesvědčen, že se předmětného skutku vůbec nedopustil a ani mu spáchání tohoto skutku nebylo prokázáno. Konflikt navíc vyvolala poškozená svým podvodem a nevhodným, vulgárním chováním a svojí agresivitou, a nemá tedy právo na ochranu. Správní orgán nevzal v úvahu všechny okolnosti předcházející tomuto verbálnímu incidentu a neprovedl dostatečné prošetření a dokazování, a proto v této věci nesprávně rozhodl.
8. Tvzení správního orgánu prvního stupně i krajského úřadu, že vznik poranění poškozené je provedeným šetřením „spolehlivě prokázáno“ a „nejsou žádné důvodné pochybnosti“ je z pohledu žalobce zcela nesprávné, velmi povrchní a nedostatečně a nepřesvědčivě podložené. Uznání vinným považuje žalobce za nesprávné a neakceptovatelné.
9. Sporná je podle něj i věrohodnost účastníků, když správní orgány na jedné straně neuvěřily žalobci, kterého podporovala jeho matka, a na druhé straně uvěřily tvrzení poškozené, která byla ve svých tvrzeních osamocena.
10. Napadené rozhodnutí je podle něj nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádalo věcně s žádnou z odvolacích námitek a žalovaný v podstatě jen převzal argumentaci správního orgánu prvního stupně.
11. Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobní námitky jsou obdobné těm odvolacím, s nimiž se žalovaný řádně zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí. Zde se vypořádal nejen s okolnostmi vzniku celého konfliktu, ale zejména s příčinnou souvislostí mezi zraněním poškozené a jednáním žalobce. K napadení mělo dojít poté, co se měla poškozená podle žalobce nevhodně chovat k jeho matce při řešení reklamace, to však nedává žalobci právo „připomínat jí zásady slušného chování ručně“. Ani skutečnost, že je žalobce lékařem, mu nedává morální právo řešit sporné situace a „léčit hysterii“ výchovnými „lepanci“ či „ručně“. Nevěrohodnost ve výpovědích poškozené nebyla správními orgány vyvozena. Délka jejího léčení a uplatňovaná náhrada škody bez dostatečně spolehlivého doložení vzniklých nároků byla důvodem, proč jí nebyla uplatněná náhrada škody správním orgánem prvního stupně přiznána. Proti tomuto výroku o náhradě škody poškozená odvolání nepodala.
12. Žalobce se v podané replice podivil nad tím, že jakožto občan nemá právo slovně upozornit druhou osobu, která slovně a posléze i fyzicky napadá jeho starou matku (a poté i jeho samotného) ve snaze ukončit tuto agresi rázným vyjádřením své nevůle včetně varování před pokračováním takového chování a bránit tak odpovídajícím způsobem osobu blízkou. Navíc, když zvolená a prezentovaná slova použitá žalobcem nebyla nijak znevažující a jsou běžnou součástí dnešní hovorové češtiny. Tuto argumentaci považuje za naprosto absurdní, zvláště v době zhrubnutí běžné češtiny, kterou používají i její vysocí představitelé. Podiv vyjádřil i nad tím, že nesrovnalosti či rozpory ve výpovědích a doložené dokumentaci poškozené vedly příslušný orgán k neuznání požadované náhrady škody, ale žádným způsobem nezviklaly žalovaného v přesvědčení o pravdivosti a reálnosti popisu skutkového děje. Znovu zopakoval, že žalovaný bezdůvodně odmítl jeho skutkovou verzi a jiný mechanismus vzniku zranění poškozené byl žalovaným bez důkazů vyloučen, i když jej

soudní znalec jako možný uváděl taktéž; nebylo mu nadto vyhověno v návrhu na doplnění posudku. Ve zbytku setrval na svých argumentech, ze kterých některé zopakoval.

III. Posouzení věci

13. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

K žalobním námitkám

14. Na prvním místě je vhodné zopakovat, že k celému incidentu došlo při reklamaci díla – zkrácení kalhot svědkyně X – matky žalobce. Ta se k uplatnění své reklamace dostavila v doprovodu svého syna – žalobce. Celá reklamační vyústila ve zranění poškozené. Pokud jde o jednotlivé námitky, o těch soud uvažil následovně.
15. Klíčovou a v podstatě jedinou, byť poměrně obsáhle rozvíjenou, žalobní námitkou je tvrzení o absolutní nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí ve spojení s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem. Podstata této námitky tkví v tom, že žalovaný (a i správní orgán prvního stupně) dostatečně nezjistil skutkový stav a nevysvětlil řádně, proč neshledal jako možný alternativní skutkový děj, který popsal žalobce jako důvod vzniku zranění poškozené (zranění mělo být podle něj způsobeno nárazem poškozené do zad svědkyně X, poté, co na ní poškozená zaútočila).
16. K nepřezkoumatelnosti soud obecně konstatuje, že rozhodnutí může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost především tehdy, pokud z něj nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, případně jde o výrok s obsahem rozporuplným či nevykonatelným. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti může být nedostatek důvodů správního rozhodnutí, který nastává, pokud není možno z jeho odůvodnění spolehlivě seznat, jakými úvahami se správní orgán řídil, resp. proč považoval námitky účastníka řízení za liché. Nepřezkoumatelnost může nicméně spočívat i v tom, že argumentace odvolatele je odmítnuta jako nesprávná, aniž by bylo v kontextu individuálních okolností zdůvodněno, v čem tato nesprávnost spočívá [k tomu blíže srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48, či ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023 79].
17. Napadené rozhodnutí dle krajského soudu žádnou ze shora uvedených vad netrpí a je přezkoumatelné. Žalobou napadené rozhodnutí (natož rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) sice nelze považovat za detailně odůvodněné, zejména ve vztahu ke skutkovým závěrům, nicméně nelze dospět k závěru, že by správní orgány nevyjádřily, byť extrémně stručně, své skutkové závěry a důvody, které je k nim vedly. Správní orgány odmítly skutkovou verzi žalobce, dle které si poškozená způsobila zranění v obličejí nárazem do zad svědkyně X, a to z důvodu nevěrohodnosti výpovědi svědkyně X a z důvodu, že předestřená skutková verze nárazu do zad svědkyně X neodpovídá záběrům z kamery městského kamerového systému. Soud by sice ocenil, kdyby rozhodnutí správních orgánů obsahovalo kromě popisu obsahu provedeného dokazování i hodnocení jednotlivých důkazů v jejich vzájemných souvislostech, avšak absence tohoto typu hodnocení dokazování v nyní projednávané věci není dostatečným důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť skutkové závěry v něm obsaženy jsou.

18. Jinými slovy z napadeného rozhodnutí lze spolehlivě zjistit, na základě jakých skutečností a důkazů správní orgán rozhodl, srozumitelně prezentovány jsou i úvahy a důvody, jež vedly žalovaného k jeho závěrům. Odvolací správní orgán *dostatečným* způsobem reagoval na všechny námitky uplatněné žalobcem v odvolání. Je třeba též připomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem neuspokojení subjektivní představy účastníka řízení o tom, jakým způsobem měly správní orgány rozhodnout (a to jak ve věci samé, tak o uplatněných důkazních návrzích); stejně tak nepřezkoumatelnost nezpůsobuje nenaplnění ideálu účastníka řízení o tom, jak podrobně a jakým způsobem měla být podle něj rozhodnutí odůvodněna (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 24, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 35). Krajský soud proto uzavírá, že neshledal takové vady rozhodnutí žalovaného, které by bránily jeho věcnému přezkumu.
19. S ohledem na uvedené přistoupil soud k posouzení toho, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav a zda jej vyhodnotily správně.
20. Pro posouzení nyní projednávané věci je klíčové, zda správní spis poskytuje dostatečnou oporu pro závěr, že (jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) *žalobce fyzicky napadl poškozenou, a to minimálně jedním úderem otevřenou dlaní do oblasti levé tváře, čímž jí způsobil zranění – zlomeninu nosních kůstek bez posunu a podlitinu v oblasti levé tváře, které si vyžádalo dočasnou pracovní neschopnost v délce trvání od 29. 10. 2024 do 1. 1. 2025, tedy úmyslně ublížil jinému na zdraví.*
21. Pokud jde o skutkovou větu prvostupňového rozhodnutí, je patrné, že žalobce byl shledán vinným *jedním úderem* do oblasti levé tváře poškozené, tj. nebylo v řízení prokázáno opakované bití poškozené ať už dlaní, nebo pěstmi.
22. V projednávané věci je objektivně doložené, že poškozená byla dne 25. 10. 2024 ve 14:00 ošetřena v Nemocnici sv. Zdislavy, a.s. ve Velkém Meziříčí na chirurgické ambulanci s podlitinou v obličeji a zlomeným nosem, což je zachyceno i na fotografiích.
23. Na správních orgánech bylo (po postoupení věci policií k přestupkovému řízení) posoudit, zda zranění poškozené způsobil žalobce. V projednávané věci stály proti sobě dvě skutkové verze. První je verze poškozené, která tvrdila, že její zranění vznikla v důsledku napadení žalobcem, který ji několikrát udeřil otevřenými dlaněmi hlavně do oblasti hlavy, a následně poté, co volala o pomoc, ji opakovaně mlátil rukama a opakovaně ji vyhrožoval a vulgárně ji urážel. Druhá verze byla předestřena žalobcem, který uvedl, že poškozené dal pouze jeden pohavek prstovou částí ruky do vlasové části hlavy nad levým uchem, neudeřil ji do obličeje a zranění v obličeji a zlomeninu nosu si způsobil poškozena sama útokem na svědkyni X nárazem do jejího těla zezadu obličejem (soud nemůže nepoukázat na to, že i toto zranění žalobce sám v žalobě zpochybnil).
24. Policie ČR nechala ve věci zpracovat znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Z tohoto posudku vyplývá, že zranění poškozené – zlomenina nosní kůstky, odpovídá přímému lokálně působícímu tupému násilí cca střední dopadové intenzity, které může vzniknout úderem hranou ruky – malíkovou, nebo palcovým valem nebo pěstí (aktivní násilí) nebo nárazem na pevnou překážku, předmět apod. (pasivní násilí); krevní podlitina v oblasti levé tváře mohla vzniknout úderem pěstí či hranou ruky při menší dopadové intenzitě, případně se může podkožně probarvit i po úderu razantněji vedeném otevřenou dlaní (facka). Znalec dále uvedl, že ze soudně lékařského hlediska poranění v obličeji poškozené mohlo vzniknout jedním úderem otevřenou dlaní na levou tvář a nos.

25. K možnosti vzniku zranění dle znaleckého posudku soud konstatuje, že znalec odpovídal na otázku ve znění: „Odpovídá zranění zadokumentovanému jednání? Tj. úderů otevřenou dlaní do oblasti obličeje poškozené ... ?“ Znalec nebyl dotazován, zda by bylo možné, aby zranění vzniklo nárazem do zad svědkyně Navrátilové, nebo do jiné pevné překážky.
26. Samotný znalecký posudek představuje listinný důkaz, který má být hodnocen v řízení v souvislosti s ostatními důkazy. Ze samotného znaleckého posudku vyplývá k dotazu „*Jaký byl mechanismus vzniku poranění?*“, že znalec oddělil tři zdokumentovaná zranění poškozené. Pro nyní posuzovanou věc jsou podstatná s ohledem na výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze zranění v obličeji. U těchto zranění připustil znalec vznik zranění nárazem do pevné překážky pouze u zlomeniny nosních kostí. Naopak u podlitiny v obličeji jasně uvedl, že tato mohla vzniknout pouze úderem do tváře pěstí, hranou ruky nebo úderem otevřenou dlaní. Třetím zdokumentovaným a znalcem posuzovaným zraněním byla bolestivost ramene.
27. Z uvedeného plyne, že kombinace poranění v obličeji poškozené mohla nastat právě razantněji vedeným úderem otevřenou dlaní do oblasti levé tváře, během kterého otevřená dlaň mohla způsobit zdokumentovanou podlitinu v levé tváři a palcový val dané ruky mohl způsobit zlomeninu nosních kostí. Ze znaleckého posudku neplyne, že by mohlo dojít k oběma zraněním v obličeji poškozené současně nárazem do pevné překážky (soud toto konstatuje na základě popisu mechanismů vzniku zranění s vědomím toho, že na tuto eventualitu nebyl znalec výslovně dotazován).
28. Soud po seznámení se se spisem, s jednotlivými výpověďmi v řízení před policií i před správním orgánem a po seznámení se se znaleckým posudkem dospěl k závěru, že nelze úplně věřit žádné ze zúčastněných osob ohledně verze skutkového děje. A to ani žalobci, ani poškozené ani svědkyni Navrátilové. Právě proto, že znalec nebyl na možnost vzniku zranění nárazem do zad tážán, se soud na prvním místě věnoval skutkové verzi předestřené žalobcem a svědkyní X. V případě, že by se totiž jevila alespoň pravděpodobnou, bylo by nutné přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav. Jak plyne z níže uvedeného, k takovému postupu nebyl v nyní projednávané věci žádný důvod.
29. Pro posouzení důvodnosti žaloby je klíčové posouzení věrohodnosti výpovědi svědkyně X a následně ve spojení s ní i hodnocení některých částí výpovědi žalobce. Výpovědi svědkyně X jsou v částech, kde popisuje náraz do zad při odchodu z opravní oděvy, zcela nevěrohodné a popis situace, který udává, je zcela vyvrácen videozáznamem z kamery na křižovatce před opravnou oděvů.
30. Svědkyně X se k věci poprvé vyjadřovala při podání vysvětlení na Policii ČR dne 8. 1. 2025, kdy uvedla, že „*vzhledem ke svému stáří již používám na chození dvou berlí. ... Následně v okamžiku, kdy jsem byla u schodku z prodejny a otevřela vstupní dveře jsem ucítila, jak do mě někdo zezadu hypnul. Měla jsem štěstí, že jsem se zapřela o své berle a neupadla jsem na zem.*“
31. Následně v rámci svědecké výpovědi u jednání správního orgánu prvního stupně dne 21. 5. 2025 uvedla: „*já už jsem byla u dveří a měla jsem štěstí, že jsem asi dala hůlku ke dveřím, nevím, další šok, zapřela jsem se o ni. Ztratila jsem totiž balanc následkem nárazu. Nevím čím, najednou jsem prostě balancovala. Paní X mě strčila do oblasti zad. Nevím přesně kde jsem byla, myslela jsem na to abych se zachránila. ... dveře byly otevřené, já už jsem právě chtěla vycházet. Nevím, jestli byly už úplně otevřené, nebo pootevřené nevím, když do vás někdo strčí ... Nevím.*“

32. Potřetí se svědkyně X k věci vyjádřila do protokolu o dostavení se svědka k doplnění výpovědi dne 29. 5. 2025 a uvedla: „*Když jsem byla v těch dveřích, tak jsem dostala ránu, na celá záda, nevím čím, byla jsem ve dveřích a šla jsem ven.*“
33. Ani jedna z verzí, kterou svědkyně X uvedla, neodpovídá kamerovému záznamu, nadto o čím pozdější verzi se jedná, tím je tato verze víc vzdálena od reality kamerového záznamu a naopak více se blíží tvrzením žalobce.
34. Pokud jde o kamerový záznam, lze z něj shledat následující. V čase cca 1:20 až 2:40 přichází svědkyně X v doprovodu žalobce do opravy oděvů. Jde samostatně, v pravé ruce má jednu hůlku, v levé kabelku. Následně se v čase 4:04 otevírají dveře provozovny a v čase 4:20 svědkyně X opouští provozovnu. V čase 4:23 se zastaví na schodu provozovny na *vnější straně* vstupních dveří, opírá se o hůl v pravé ruce a otáčí se zpět do provozovny v 90° úhlu ke vstupu, pravé rameno má na vnější straně, levé rameno směrem do provozovny (kamera jasně zachycuje celá její záda). Postupně se otáčí čelem do provozovny a v čase 4:29/4:30 je prakticky celá otočená čelem do provozovny, zády do ulice, lehce vychýlená levým ramenem dopředu, pravou ruku cca v pravém úhlu ohnutou s loktem za zády (kamera opět zachycuje jasně celá záda svědkyně). V čase 4:30 se svědkyně X jakoby vrací zpět do provozovny, pravá ruka s hůlkou se pohybuje směrem do provozovny, levá ruka není vidět. V čase 4:31 někdo z prodejny strčí do svědkyně, zjevně do levého ramene, v žádném případě ne do zad, které nadále celé zachycuje kamera; svědkyně skutečně zavravorá a opře se o hůlku v pravé ruce, levá ruka je stále v místnosti. V čase 4:32 se mihne v záběru kamery světlý bod, který vystrčil svědkyni z provozovny. V čase 4:33 opětovně svědkyně pevně stojí a tlačí se zpět do provozovny, vychýlená levým ramenem dopředu, její záda jsou celá krytá částí dveřního portálu vedle černé popelnice. Následně se až do času 4:45 svědkyně s někým přetahuje v místnosti, není to sice zjevně patrné, ale zdá se, že holí v pravé ruce se snaží šťouchat do provozovny. V čase 4:45 k provozovně přichází žena v černé bundě, svědkyně X se k ní otáčí, záda má přitisklá k dveřnímu portálu. V čase 4:49 vychází svědkyně X a žalobce zcela z prodejny, žalobce kryje její záda, žena v černé bundě stojí hned vedle nich. V čase 4:50 se zdá, že jak žalobce, tak i svědkyně něco říkají ženě v černé bundě. Žalobce svědkyni nijak nepodpírá, ta naopak gestikulovala levou rukou směrem k dané ženě. V čase 4:52 žalobce uchopí svědkyni X již zcela mimo provozovnu na chodníku za nadloktí levé paže a s touto oporou pomalu odchází. V čase 5:00 žena v černé bundě nahlíží do provozovny a do 5:07 s někým vevnitř mluví. V tom samém čase se žalobce se svědkyní zastavují, žalobce jí pouští a oba se otáčejí a žena jde k nim. Svědkyně samostatně stojí do cca 5:13, kdy je žena mívá, žalobce ji znova uchopí v nadloktí a odhází. V čase cca 6:35 svědkyně bez pomoci nastupuje do červeného vozidla Škoda, žalobce jí pouze drží přední pravé dveře otevřené.
35. Kamerový záznam lze považovat za zcela objektivní zachycení situace, která se odehrála v dveřním portálu provozovny (nikoliv v provozovně samotné). Z žádné výpovědi nevyplývá, že by k „hypnutí“ / nárazu / strčení do svědkyně X mělo dojít v obdobné situaci opakovaně, lze tedy dospět k závěru, že kamera zachycuje celou část incidentu, kterou žalobce popisuje jako útok poškozené na svědkyni X, během kterého mělo dojít k nárazu obličeje poškozené do zad svědkyně a ke vzniku zranění v obličeji poškozené.
36. S ohledem na kamerový záznam považuje soud výpovědi svědkyně X za vyvrácené a její líčení situace za nepravdivé, neboť se s obsahem videozáznamu rozchází v klíčových otázkách a nikoliv detailech.

37. Svědkyně přišla do prodejny o hůlce, nikoliv o dvou berlích (první vyjádření), nebyla u dveří, když došlo k nárazu, ale byla zcela mimo provozovnu (druhé a třetí vyjádření). Strčení (přičítané poškozené) v žádném případě nebylo do oblasti zad (druhé vyjádření), natož aby se jednalo o ránu na celá záda (třetí vyjádření) – záda svědkyně byla po celou dobu v záběru kamery a v žádném případě se jich nic nedotklo (možná kromě zdi, ke které později přistoupila). Pravdou není ani to, že se svědkyně chystala vycházet (druhé vyjádření), neboť v době nárazu byla již zcela mimo provozovnu a sama se otáčela čelem zpět do prodejny. Do svědkyně nikdo nestrčil ani když šla ven (třetí vyjádření), ale naopak, když sama byla na schůdku mimo provozovnu a směřovala obličejem zpět do provozovny.
38. Velmi pochybné je v této souvislosti tvrzení, že se svědkyně snažila zachránit (druhé vyjádření), neboť ze záznamu je patrné, že po strčení se sama opět zapojila do konfliktu v provozovně.
39. Zcela nevěrohodné je její tvrzení o tom, že nevěděla, zda byly dveře otevřené (druhé vyjádření), když jimi sama prošla ven a za nimi se otočila zpět do prodejny.
40. Svědkyně tedy vypovídala nepravdivě, je patrné, že svou verzi upravovala v čase a že její verze se stále více vzdalovala od kamerou objektivně zachycené reality.
41. Pokud jde o části výpovědi žalobce k incidentu mezi dveřmi provozovny, ten při podání vysvětlení na Policii ČR dne 8. 1. 2025 uvedl: [poškozená] „*přeběhla ke vstupním dveřím, kde zezadu vrazila do matky. Matka málem upadla a z daného důvodu jsem přiskočil, abych matku stabilizoval.*“
42. V rámci výpovědi u jednání správního orgánu prvního stupně dne 21. 5. 2025 žalobce uvedl: „*Když paní X zjistila, že nic nezmuže, tak se náhle rozběhla přikerčená proti mé matce, která stála mezi otevřenými dveřmi. Pokud tvrdí, že měla zlomený nos, myslím si, že si toto způsobila tímto útokem na moji matku. Moje matka kvůli tomuto nečekanému nárazu zezadu ztratila rovnováhu a začala balancovat. ... [paní X] mi bránila přístupu k matce, abych ji mohl chytit a stabilizovat. ... Nicméně se mi ji podařilo odtrhnout a chytit matku*“. Dále během výslechu uvedl, že se jeho matka „*sama stabilizovala, nepadala.*“
43. Třetí vyjádření žalobce je obsaženo v protokolu o dostavení se účastníka řízení k uplatnění jeho procesních práv mimo ústní jednání dne 29. 5. 2025. Do tohoto protokolu žalobce uvedl: [poškozená] „*se prudce obrátila, vrazila do dveří, kde právě zády stála moje matka a vrazila do ní tělem a obličejem do zad tak, že matka začala vrátovat a bylo nebezpečí jejího pádu.*“
44. Při srovnání výpovědi žalobce, svědkyně X a kamerového záznamu je soud přesvědčen, že žalobce úmyslně lže. Zatímco v případě svědkyně X je soud ochoten zohlednit to, že svědkyni je více než 90 let a v tomto věku lze akceptovat nesrovnalosti ve výpovědi s ohledem na paměť, tak v případě žalobce nevidí soud důvod, proč by si žalobce neměl pamatovat incident přesně, pokud si zcela přesně pamatuje, jak a kam udeřil poškozenou.
45. Stejně jako v případě svědkyně X je výpověď žalobce zcela vyvrácena kamerovým záznamem, jeho líčení situace je nepravdivé, neboť se rozchází v klíčových otázkách a nikoliv detailech.
46. Poškozená jen těžko mohla narazit do svědkyně X zezadu (první vyjádření žalobce), když svědkyně byla otočena do provozovny čelem a byla strčena do levého ramene. Není nijak patrné, že by žalobce ke svědkyni přiskočil a svědkyni stabilizoval (první vyjádření žalobce), neboť po strčení do svědkyně v čase 4:31 záznamu se svědkyně během vteřiny stabilizovala sama a žalobce z prodejny vychází teprve v 4:49 (byť je možné, že žalobce se pokusil zachytit

svědkyni z prodejny – to není zřejmé ani vyloučené). Soud má naopak za vyvrácené, že by k nárazu do svědkyně X došlo zezadu (druhé vyjádření žalobce); je možné, že žalobce svědkyni při balancování zachytil, ale sám sebe v průběhu doplňujících otázek korigoval v tom, že svědkyně se stabilizovala sama a nepadala (druhé vyjádření žalobce), tj. uvedl další verzi v rozporu s jeho předchozími tvrzeními. Za zcela lživé a kamerovým záznamem jasně vyvrácené považuje soud třetí vyjádření žalobce o tom, že poškozená vrazila svědkyni X tělem a obličejem *do zad tak, že svědkyně začala vrátvorat*, neboť jednak *vůbec* nedošlo k nárazu do zad svědkyně X, a dále není důvod se domnívat, že by se jednalo o tak masivní náraz, kdy by byla svědkyně odstrčena tělem a hlavou poškozené; na kamerovém záznamu je zcela patrné odstrčení, které zvládla stabilizovat sama svědkyně během jedné vteřiny, k čemuž by pravděpodobně podle laického úsudku soudu nemohlo dojít, pokud by do více jak devadesátileté svědkyně stojící o holi tělem a hlavou narazila běžící poškozená tak intenzivně, že by si u toho zlomila nos.

47. Žalobce tedy vypovídal nepravdivě, je patrné, že svou verzi stejně jako svědkyně X upravoval v čase a že jeho verze je v rozporu s kamerou objektivně zachycenou realitou. Naopak je patrné, že svědkyně X svoji verzi upravovala postupně tak, aby odpovídala výpovědím žalobce. Největší rozdíly mezi výpověďmi žalobce a svědkyně X jsou v případě podání vysvětlení u Policie ČR a soud si nemohl nepovšimnout, že to je jediný případ, kdy svědkyně X vypovídala časově před žalobcem.
48. Soud si povšiml, že pouze v jediném případě, a to u podání vysvětlení, žalobce uvedl, že si mohla poškozená způsobit zranění nárazem do zárubně dveří poté, co vrazila do svědkyně. Tento názor nicméně již nezopakoval ani ve správním řízení, ale ani v žalobě, tj. později již nikdy neuvedl, že by poškozená měla narazit do zárubně dveří. Soud proto neměl důvod této dílčí, jednou zmíněné verzi incidentu uvěřit, když ani svědkyně X o ničem podobném nemluvila.
49. Na základě všeho shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalobcem předkládaná hypotetická verze, že ke zranění poškozené mohlo dojít nárazem obličeje poškozené do zad svědkyně X, je zcela nepravdivá a vyloučená, když záda svědkyně X jsou po celou dobu části incidentu ve dveřích provozovny zachycena na kamerovém záznamu a nikdo nijak a ničím do zad svědkyně nenarazil.
50. Zbývá tak po stránce zjišťování skutkového stavu posoudit to, co se odehrálo v provozovně přímo mezi žalobcem a poškozenou. Stojí proti sobě pouze tvrzení poškozené a žalobce. Na jedné straně poškozená tvrdila, že byla opakovaně udeřena žalobcem; na druhé straně žalobce jasně přiznává jeden úder, který ale měl směřovat do vlasové části levé strany hlavy poškozené. Skutková tvrzení poškozené, že byla opakovaně udeřena a bita žalobcem, se nepodařilo nijak věrohodně prokázat. Na druhou stranu znalecký posudek jasně identifikoval ze soudně lékařského hlediska jako možný způsob vzniku zranění poškozené v obličeji jediný úder otevřenou dlaní na levou tvář a nos.
51. Žalobce výslovně přiznal úder na levou stranu hlavy poškozené. Výslovně přiznal, že předtím opakovaně seznámil poškozenou s tím, že jí připomene zásady slušného chování ručně. Soud má tedy za nesporné, že žalobce udeřil poškozenou do levé části hlavy. Z výpovědi žalobce dále vyplývá, že připomněl poškozené zásady slušného chování pohlavkem, lepancem. Pohlavek byl ze strany žalobce veden pravou rukou (jak sám uvedl). Pohlavek (lepanec) je bezpochyby úder otevřenou rukou, což odpovídá tomu, že žalobce mluvil o úderu prstovou částí ruky.

52. Při zohlednění obsahu všech výpovědí žalobce neshledal soud jediný důvod uvěřit žalobci v tom, že udeřil poškozenou do vlasové části hlavy. Už jen samotný fakt, že žalobce poškozenou udeřil, svědčí o tom, že postupoval vůči poškozené fyzickou agresí. Do protokolu o jednání správního orgánu žalobce uvedl: „*Matka stála zvenku u pultu a paní X na druhé straně pultu. Ze začátku jsem nezasahoval, protože jsem nevěděl o co přesně se jedná. Následně jsem během hovoru, nebo spíše štěkání paní X, opakovaně požádal, to znamená dvakrát, aby takto dehonestálně s mojí matkou nemluvila. Když to pokračovalo dál moje matka už toho měla plné zuby, otočila a začala brát hůlky k odchodu. Já jsem potřetí řekl Paní X ať s mojí matkou takto nemluví, nebo ji budu muset pravidla slušného schování vysvětlit ručně. Když paní X nepřestala ve svém zvýšeném hlase, a navíc vyběhla zpoza pultu přede mě, a začala křičet i na mě a začala na mě vyhazovat z provozovny, dal jsem jí pohlavek. Uvádím, že jako lékař znám ze své praxe tyto hysterky a kverulanty a vím, že se pohlavek dá zneužít. Dal jsem jí pohlavek pravou rukou do oblasti nad levým uchem. Načež mě paní X napadla, snažila se se mnou prát.*“
53. Z uvedeného je (ve vztahu ke zranění poškozené) patrné, že žalobce poškozené vyhrožoval fyzickým násilím a tuto svoji výhrůžku (jakkoliv možná v reakci na verbálně agresivní jednání poškozené, které ovšem ona sama popírá) realizoval.
54. Závěry znaleckého posudku jsou ve svém souhrnu jednoznačné v tom, že pro ve stejný čas vzniklou podlitinu v levé tváři a zlomeninu nosních kůstek je mechanismem vzniku zranění úder otevřenou dlaní. Soud tak považuje za jediný možný vznik zranění poškozené úder žalobce do levé strany obličejové části hlavy poškozené. Lidově řečeno žalobce podle soudu poškozené vlepil pravou dlaní facku do levé tváře, v důsledku čehož vznikla poškozené modřina na tváři, a palcový val pravé ruky zlomil poškozené nos.
55. Tvrzení žalobce, že udeřil poškozenou pouze do vlasové části hlavy, je nevěrohodné, o čemž svědčí i snaha žalobce v rozporu se zcela objektivním kamerovým záznamem konstruovat tu méně či více nepravděpodobnou verzi vzniku zranění poškozené.
56. Soud se proto zcela shoduje s posouzením věci tak, jak ho provedly správní orgány obou stupňů. Jejich závěry mají oporu ve správním spise, vč. znaleckého posudku, a jejich právní posouzení věci je zcela v souladu se zákonem. Podstatné námitky nepřezkoumatelnosti a nedostatečně zjištěného skutkového stavu považuje soud za nedůvodné.
57. Ostatní žalobní tvrzení taktéž nejsou důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
58. Otázka toho, zda je postup poškozené účelový a „rentový“, případně nakolik poškozená zveličuje své zranění, není předmětem tohoto řízení. V otázce náhrady škody (krom zaplaceného poplatku za ošetření na pohotovosti) byla poškozená odkázána na soud. Výše škody – ušlý zisk, náhrada masáží, náhrada nákladů právního zastoupení, nemajetková újma v podobě fyzických a psychických útrap i škody způsobené VZP ČR, má být předmětem samostatných soudních řízení, ve kterých bude muset být zjišťována konkrétní výše škody i její příčinná souvislost s přestupkovým jednáním žalobce. Tvrzená účelovost a rentovost postupu poškozené není důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jehož předmětem řízení byl pouze útok žalobce resultující ve zranění poškozené v obličejí.
59. Pokud jde o tvrzení žalobce, že nedošlo k vypořádání možnosti vzniku zranění poškozené úderem do zad svědkyně X, soud konstatuje, že žalobce není soudní znalec a, byť je lékař (nicméně neurolog), nepřísluší mu vyjadřovat se k otázkám, které přináležejí znalci z oboru soudního lékařství, tj. ani k otázkám mechanismu vzniku zranění v obličejí poškozené. Znalec sice nevyloučil, že by zranění poškozené mohlo vzniknout nárazem do zad svědkyně

X, ale ani na to nebyl dotazován. Jistě mohl být znalecký posudek v tomto směru doplněn, nicméně, jak soud výše uvedl, ze skutkových zjištění plynoucích z kamerového záznamu je jasné patrné, že svědkyně Navrátilová žádný náraz do zad neutrpěla. Tudíž jakákoliv odpověď znalce v této souvislosti by nebyla pro věc podstatná a v kontextu nyní projednávané věci by se jednalo o hypotetickou možnost bez vlivu na skutkový závěr, tj. jednalo by se o zcela zbytečné doplňování posudku bez vlivu na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

60. Soud nepochybně žalobcovu tvrzení, které do žaloby vtělil jako kvalifikovaný lékař, že pohlavkem do vlasové části hlavy nemohlo být způsobeno zranění poškozené. Konečně toto tvrzení není ani v rozporu se znaleckým posudkem, nicméně soud žalobci neuvěřil, že by udeřil poškozenou do vlasové části hlavy.
61. Žalobce v žalobě sám připustil, že do doby, než udeřil poškozenou, probíhal konflikt v čistě verbální rovině. Ačkoliv soud plně respektuje to, že žalobce vnímal svoji činnost jako obranu své matky, tak zjevně jednal zcela úmyslně a po předchozích „varováních“ poškozenou s rozmyslem, vědomě, cíleně udeřil. Jeho jednání tedy zcela jistě naplnilo úmyslné zavinění.
62. Nelze souhlasit s tím, že by žalobci bylo upřeno právo na zkoumání jím tvrzeného mechanismu vzniku zranění poškozené znalcem. Správní orgány neměly žádný důvod ukládat znalci povinnost zkoumat, zda ke zranění poškozené došlo jejím nárazem do zad svědkyně Navrátilové, neboť (a soud to musí opětovně opakovat) kamerový záznam ve spojení s výpověďmi jak žalobce, tak svědkyně X žalobcem popisovaný náraz do zad svědkyně vylučuje (k tomu soud zdůrazňuje, že mělo dojít k jedinému nárazu do svědkyně, tudíž se lze důvodně domnívat, že kamerový záznam zachycuje právě tuto část incidentu).
63. Žalobce tvrdí, že se poškozená nemůže dovolávat právní ochrany, protože vyvolala konflikt svým podvodem a nevhodným, vulgárním chováním a agresivitou. Pokud se žalobce domnívá, že se poškozená dopustila vůči svědkyni X nebo jemu jakéhokoliv přestupku nebo trestného činu, měl a mohl své podezření řešit prostřednictvím nástrojů, které právní stát poskytuje. Naopak, není v souladu se zákonem konflikt nebo podvod řešit tím, že poškozené vysvětlí zásady slušného chování fackou, krom toho, že to není ani efektivní.
64. Závěrem k námitkám žalobce soud shrnuje, že sice poškozená byla ve svých tvrzeních osamocena, ale vzájemně se podporující výpovědi žalobce a svědkyně X zcela vyvrací kamerový záznam z městské kamery. Jejich výpovědi jsou tedy nevěrohodné. Soud stejně jako správní orgány zcela neuvěřil skutkové verzi poškozené. Výroky rozhodnutí správních orgánů odpovídají tomu, že byla prokázána pouze částečná újma na zdraví poškozené a soud shledal výroky prvostupňového a napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem.

Závěrem

65. Závěrem se soud musí vyjádřit k celkovým okolnostem podané žaloby, správního řízení a způsobu, jakým žalobce celou věc předložil ať už správním orgánům, nebo nyní soudu.
66. Předně soud uvádí, že odmítá vést se žalobcem polemiku o tom, zda došlo ke „zhrubnutí běžné češtiny“, či snad o tom, jaký jazyk používají vysocí představitelé ČR, či zda jsou žalobcem použita slova součástí „dnešní hovorové češtiny“.
67. Soud nepochybuje o tom, že celá situace, která vyústila v přestupkové jednání, byla vyhrocená. Nerozporuje ani to, že žalobce vnímal ohrožení matky a považoval za nutné/vhodné ji bránit, čemuž se nelze divit. Nicméně řešení konfliktní situace a verbální agrese tím, že dospělý silný muž profackuje poměrně drobnou, v době incidentu více než

padesátiletou ženu (167 cm, 60 kg), aby jí „vysvětlil zásady slušného chování ručně“, nelze považovat za adekvátní v žádné slušné společnosti. Ze žádného vyjádření žalobce ani svědkyně X nevyplývá, že by v okamžiku úderu kdokoliv z nich čelil fyzickému násilí ze strany poškozené, tj. vystupoval v nutné obraně nebo krajní nouzi.

68. Žalobce sám nepřipouští, že by se přestupkového jednání dopustil, naopak sám sebe vykresluje fakticky jako oběť (jak sám uvádí) zjevně účelového a rentového postupu poškozené, její snahy žalobce co nejvíce poškodit a pomstít se mu za to, že si dovolil ohradit se vůči aroganci poškozené, nehledě na pokus podvést svědkyni X. Obdobná vyjádření žalobce, vč. v žalobě vyjádřených pochybností o existenci zranění poškozené, zcela zapadají do arogantního, znevažujícího a až sexistického způsobu vyjadřování na adresu poškozené, kterou mj. bez jakýchkoliv důkazů (krom svého „odborného“ přesvědčení) materiálně pouze mezi řečí nařkl z užívání návykových látek (soud poukazuje na to, že žalobce je neurolog, nikoliv adiktolog).
69. Soud považuje chování žalobce v konfliktní situaci a i jeho následná vyjádření za minimálně nevhodná. O jeho postojích svědčí to, že před samotnou fackou poučoval poškozenou o tom, že ji bude „*muset usměrnit*“ a uvedl: „*Budu muset ji připomenout zásady slušného chování ručně*“ (podání vysvětlení u policie a zopakováno obdobně do protokolu u správního orgánu). Svědčí o tom i tvrzení, že neřeší, když ho žena několikrát kopla do lýtek, „*protože to ze strany ženy není žádná intenzita*“ (podání vysvětlení u policie) a dále i poměrně znevažující způsob, jakým komentoval žalobce případné zdravotní obtíže poškozené po celém incidentu. Již pouhou pomyslnou tečku představuje neochota se jakkoliv omluvit poškozené za úder (ať už jakýkoliv) či konstatování, že jako lékař považuje facku ženě za adekvátní řešení obdobné situace.
70. Zcela stranou už soud ponechává to, že žalobce v žalobě absurdně zpochybňuje objektivně zjištěnou existenci zranění poškozené (když uvádí, že je na místě pochybovat o existenci zranění, které měla poškozená utrpět), přestože zároveň obsáhle vysvětluje, jak si poškozená zlomeninu nosu přivodila útokem na svědkyni X. Soudu není zřejmé, jak by poškozená mohla nafingovat, případně zveličit zlomeninu nosu objektivně zjištěnou pomocí RTG.
71. Žalobce je jako lékař, vysoce vzdělaný muž pečující o zdraví svých pacientů, součástí společenských elit a je bezpochyby nositelem určitého morálního étosu. Lze proto u něj očekávat schopnost řešit konfliktní situace pokud možno asertivně. Žalobce namísto toho (jak vyplývá z výše uvedeného) reagoval na do té doby verbální konflikt fyzickou agresí a byl to právě on, kdo první při celém incidentu přistoupil k fyzickému násilí. V tomto směru není podstatné, jak vnímal případnou verbální agresivitu poškozené, neboť ta ani jeho ani svědkyni X do té doby dle jeho vlastních slov fyzicky nenapadla.
72. Nelze pochybovat o tom, že žalobce vysvětlil zásady slušného chování, avšak soud na rozdíl od něj nepovažuje za adekvátní reakci (natož v mezích pravidel slušného chování), pokud muž odpovídá na případnou verbální agresi ženy tak, že dá ženě pohlavek, a to ani po tom, co ji opakovaně upozornil, že ji napadne. Prostě a jednoduše, není normální, a naopak je společensky zcela nepřijatelné, aby muž bil ženu. To platí samozřejmě i naopak, avšak genderové násilí a stereotypy, které ukázal svým jednáním žalobce a jeho následnou relativizací, jsou bohužel stále až příliš časté a vyjadřují obecný postoj nejenom žalobce k ženám. Takové jednání je potřeba ze strany nejen soudu, ale i společnosti odsoudit.
73. Nic na tom nemění ani to, že žalobce jako lékař usuzuje, že na hysterickou reakci mírný pohlavek zabírá. Dle popisu situace samotným žalobcem se tento jeho „terapeutický“ přístup

k jím indikovanému hysterickému záchvatu neshledal u poškozené s očekávaným výsledkem (kdy pravděpodobně mělo dojít k jejímu zklidnění – viz vyjádření u policie), ale naopak vyprovokoval (dle tvrzení žalobce) její další agresivní fyzickou reakci.

74. Soud je přesvědčen o tom, že kdyby proti žalobci stál v obdobné situaci muž, který by byl vůči němu v opačném poměru výšky a váhy než poškozená, žalobce by jistě jako adekvátní řešení uklidnění jeho hysterického záchvatu nepovažoval „lepanec“ za ucho, neboť případná následná fyzická konfrontace by pro něj nemusela dopadnout natolik uspokojivě, jako v nyní projednávané věci. Žalobce tak jednal vědomě z pozice síly a využil své fyzické převahy v konfliktu se ženou.

IV. Závěr a náklady řízení

75. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
76. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2026

Petr Sedlák v. r.
samosoudce

